



Ὁ κὺρ Βουλπιώτης καὶ ἡ δασκάλαις  
μὲ ἀπαιτήσεις πολὺ μεγάλαις.

Β.— Ἴσως θὰ ἤρρησα πολὺ καὶ εἶ' αὐτὸ λυποῦμαι . . .

Δ.— Τὸ ἐναντίον μάλιστα ποῦ σὰς ἐπασχολοῦμε,  
ἀλλ' ὅμως, ὡς ἐμάθομεν, σπουδαιὰ ἐνεργοῦνται  
καὶ ὅλαι αἱ θέσεις αἱ κεναὶ συντόμως συμπληροῦνται.

Β.— Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἀδικῶ ἀπὸ ὑμᾶς καρμῖαν  
καὶ ἐκάστη ἄς μοῦ ἀπαντᾷ ἀλλὰ μὲ συντομίαν.  
Πῶς λέγεσθε ἐσεῖς ;

Δ.— Ἐγὼ καλοῦμαι Ἀριστέα,  
ἀριστα πρώτης δίπλωμα, ἐτῶν δεκαεννέα,  
καταγωγῆς ἐκ Καλαμῶν καὶ προστατευομένη  
ἀπὸ τὸν βουλευτὴν Ἀγυῖας, πρὸς τοῦτοις γυμνασμένη  
κατὰ τὴν νέαν μέθοδον, καὶ τώρα δύο μῆνας  
προσμένω νὰ διορισθῶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Β.— Καὶ σεῖς πῶς ὀνομάζεσθε ;

Δ.— Καλοῦμαι Μελπομένη  
καὶ εἶμαι διδασκάλισσα καὶ πρὸ ἐτῶν βγαλμένη.  
Ἐκαμα εἰς τὴν Κόρινθον, ὅτ' ἀ Κύθηρα, ὅτ' ἐν Πόλον,  
καὶ ἔχω προστατευόμενον τὸν Καλλιγᾶν καὶ φίλον.

Β.— Καὶ ἀπὸ ποῦ κατάγεσθε ;

Δ.— Ἐγὼ ; ἀπ' τὰς Μυκίνας.

Β.— Καὶ θὰ ζητήτε βέβαια θέσιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Δ.— Καὶ σεῖς ἡ ἄλλη λέγετε ν' ἀκούσω τῶνομά σας ;  
Δ.— Ἐγὼ εἶμαι γνωστὴ πολὺ ὅτ' ἐν ἐξοχότητά σας,  
διότι ὑπῆρέτησα σ' ὅλο σχεδὸν τὸ κράτος,  
μὲ ἔχει δὲ εἰς εὐνοίαν καὶ ὁ Μαυροκορδάτος,  
καθότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ μὲ εἶχε διορίσει  
καὶ ἡ ἐξοχότης σας φρονῶ πῶς θέλει ἐκτιμῆση  
αὐτάς μου τὰς περγαμηνάς, κοντὰ δὲ εἰς τὰ ἄλλα  
εἶμαι γνωστὴ μὲ τῶνομα παντοῦ Κυρὰ δασκάλα.

Β.— Καὶ ποῖα εἶναι ἐξ ὑμῶν ἡ Ἑλενηὶ ;

Δ.— Παροῦσα.

Β.— Τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ὑμῶν ν' ἀκούσω ἐποθοῦσα.

Δ.— Ἐγὼ τυγχάνω συγγενῆς τοῦ βουλευτοῦ Λαρίσσης  
καὶ ἔχω φήμην φοβερὰν λαμπρᾶς διδασκαλίσης.  
Ἐξ ἄλλου πλὴν συνδέομαι καὶ μὲ αὐτὸν τὸν οἶκον,  
διότι προστατεύομαι ἀπὸ τὸν Φριδερίκον.

Πλὴν καὶ τοὺς ὑπαλλήλους σας ῥωτήσετε τοὺς ἄλλους,  
ὅπου γνωρίζουν καὶ καλὰ δασκάλαις καὶ δασκάλους,  
καὶ θὰ ἀκούσεν ἐξ αὐτῶν σημαντικὰς συστάσεις  
περὶ τῆς κόρης Ἑλενηῖς, πρὸ χρόνων διδασκασίας.

Β.— Κι' εἰς τὰς Ἀθήνας βέβαια θέσιν καὶ σεῖς ζητεῖτε.

Δ.— Βεβαίως καὶ δὲν ἔπρεπε οὐδὲ νὰ μ' ἐρωτήτε.

Β.— Τὰ δίκαιά σας δὲν ζητῶ ποσῶς ν' ἀμφισβητήσω,  
ἀλλὰ καὶ ὅλας εἰμὸς νὰ σὰς οἰκονομήσω ;  
Ἐπιθυμοῦσα ἐκ ψυχῆς, καλαὶ μου δεσποσύναι,  
νὰ ἦναι ἐβδομήκοντα καὶ πλέον αἱ Ἀθηναίαι,  
πλὴν δυστυχῶς τῶν Ἀθηναίων ἡ πόλις εἶνε μία  
καὶ ἐξ ἄλλου διδασκαλισσῶν φρικτὴ ἐπιδημία.

Δ.— Ἀλλὰ μὰς ἀπελπίζετε, κύριε Βουλπιώτη,  
καὶ ἔμπρὸς μας διανοίγετε ἀβυσσαλεὰ σκότη.

Β.— Ἐγὼ δὲν εἶπον τίποτε, ὅπερ νὰ σὰς φοβίσῃ . . .  
προσθέτω μάλιστα, καὶ αὐτὸ θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ,  
πῶς ὅλας σας τὰς ἀρετὰς γνωρίζω καὶ προσέτι  
τὰ μέσα, ὅπερ ἐξ ὑμῶν ἐκάστη διαθέτει,  
καὶ ἀναλόγως πρὸς αὐτὰ, καθὼς καὶ πρὸς ἐκεῖνας,  
μακρὰν θὰ ἦσθε ἢ πολὺ κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας.